

အောင်လေး(အညတရ)

ဆရာအောင်

ဘိလူးဂမုနိုး

ဆရာအောင်နှင့် ဘီလူးဂမုန်း

သူရိန်နေမင်းကြီးက မနက်ခင်းရဲ့အလှတရားကို သူ့ရဲ့အလင်းရောင်များ ဖြင့် ပုံဖော်နေတယ်။ ထို့အပြင် ကျေးဌာန်တို့ရဲ့အော်မြည်သံများကလည်း နေ့တစ်နေ့အဖို့ ပြီးပြည့်စုံလှတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဒီအချိန်မှာ တော့ ရွာထိပ်က မဂျမ်းပုံရဲ့ အကြော်ဆိုင်က မီးခိုးများ တလွင့်လွင့်ထူနေ တယ်။

"မဂျမ်းပုံ ပဲကြော် ကျန်သေးလားဗျ"

ကာလသားခေါင်း ကိုသက်မောင်ရဲ့စကားကြောင့် မဂျမ်းတစ်ယောက် မီးခိုးမွန်နေတဲ့ မျက်နှာဖြင့်ကြည့်၍.....

"ကျန်သေးတယ် ကိုသက်မောင် ဘယ်လောက်ဖိုး ယူမှာလဲ"

"၅၀၀ဖိုးထည့်လိုက် မဂျမ်း အိမ်မှာက အမေတို့လည်းစားဦးမှာ ဆိုတော့ လေ"

"ရစေရမယ် ကိုသက်မောင်ရေ ဒါနဲ့ ဒီမနက်လာတာ စောတယ်နော် အ ရင်နေ့က ဒီလိုအချိန်မလာဘူး"

"ဟုတ်တယ်ဗျ အခုမှ ဟိုဘက်ရွာက ပြန်လာတာ ကိစ္စလေးရှိလို့"

"အယ် ဟိုဘက်ရွာ သွားတယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ ကောင်မလေး သွားပိုးတာ လား"

မဂျမ်းပုံရဲ့စကားကြောင့် ကိုသက်မောင် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

"မ ... မဟုတ်ပါဘူး မဂျမ်းပုံရဲ့ ကျွန်တော်သွားတာ ဟိုဘက်ရွာက ထွန်း

အေးဆီသွားတာ ဂမုန်းသွားယူတာ"

"ဪ မသိပါဘူး ဟိုဘက်ရွာ သွားတယ်ဆိုတော့ ကောင်မလေးများ သွားပိုးတာလားလို့ ဒါနဲ့ ဘာဂမုန်းသွားယူတာတုံး"

"ဂမုန်းနာမည်တော့ မသိဘူးဗျ စီးပွားရေးတက်တယ် အိမ်လုံတယ်ဆိုလို့ သွားယူတာ"

မဂျမ်းပုံက စီးပွားတက်သည့်ဂမုန်းဆိုတော့ မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

"ကိုသက်မောင် လက်ထဲက ဂမုန်းက နှစ်မျိုးပါလား တစ်မျိုးလောက် ကျွန်မကို ပေးထားခဲ့ပါလား"

"ရပါတယ် မဂျမ်းပုံလိုချင်ရင် ကျွန်တော်ပေးခဲ့မယ်လေ"

သက်မောင်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လက်ထဲက ဂမုန်းတစ်မျိုးကို မဂျမ်းပုံဆီ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ မဂျမ်းပုံလည်း လိုချင်တာ ရသွားတာကြောင့် မျက်နှာ က ရှင်လန်းသွားပြီး ကိုသက်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ အကြော် များ ပိုထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ကိုသက်မောင်ပြန်သွားပြီး မဂျမ်းပုံလည်း လက်ထဲကဂမုန်းပင်ကို ဈေးလွယ်အိတ်ထဲထည့်ကာ အကြော် ကို ပြန်ကြော်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မဂျမ်းပုံ လွယ်အိတ် အနည်းငယ် လှုပ်သွားတာကို မဂျမ်းပုံ မသိလိုက်ပါချေ။

ဒီလိုနဲ့ မဂျမ်းပုံလည်း ကြော်စရာရှိတဲ့အကြော်တွေကို လက်စသတ်ပြီး သိမ်းစရာရှိတာများကို သိမ်းကာ အိမ်ရှိရာကို ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။

"မိန်းမ ပြန်လာပြီလား"

ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုအေးမောင်ရဲ့ စကားကြောင့် အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့ မဂျမ်းပုံတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ပြန်လာပြီလေ ယောက်ျားရဲ့ ရှင်လည်း စပါးတွေကြဲခဲ့ပြီလား"

"ဪ အင်းပါ ဒါနဲ့ မိန်းမမျက်နှာ ဒီနေ့ လန်းနေတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် ယောက်ျားရဲ့ ကိုသက်မောင်က စီးပွားတက်တဲ့ ဂမုန်းပေးလို့"

"ဪ ဟုတ်လား ပြစမ်းပါဦး"

မဂျမ်းပုံလည်း သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ဂမုန်းပင်ကို ယောက်ျားဖြစ်သူ ပြလိုက်တယ်။ ကိုအေးမောင်လည်း မဂျမ်းပုံပြတဲ့ ဂမုန်းပင်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ.....

"အင်း စီးပွားဖြစ်ဂမုန်း ဆိုတော့လည်း မိန်းမ စိုက်ချင်ရင် စိုက်လေ ကိုရေသွားချိုးတော့မယ်"

ကိုအေးမောင်လည်း မိန်းမဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရေချိုးဖို့အတွက် အိမ်နောက်ဖေးကို ဝင်သွားတယ်။ မဂျမ်းပုံလည်း လက်ထဲကဂမုန်းပင်ကို အိမ်ရှေ့မှာ စိုက်လိုက်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုအေးမောင်အနောက်ကို လိုက်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မဂျမ်းပုံတို့လင်မယား ဂမုန်းပင်ကိုစိုက်၍ စီးပွားလုပ်လာတာ ဂမုန်းပင်ကြောင့်လို့ပဲ ပြောရမလား စီးပွားရေးက အတော်တက်လာတယ်။ ကိုအေးမောင်စပါးခင်းတွေက စပါးအောင်သလို မဂျမ်းပုံရဲ့အကြော်တဲလေးကလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး ရောင်းကောင်းလာကာ နောက်ဆုံး ပစ္စည်းစုံလင်တဲ့ ဈေးဆိုင်ခန်းလေး တစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။

သူတို့တွေ စီးပွားတက်လာပေမဲ့ ဂမုန်းပင်ကို သတိမရဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ နေလေ၏။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်နေတော့ မဂျမ်းပုံတို့ အိမ်မှာ ထူးဆန်းတာတွေ စဖြစ်လာတယ်။ ညဘက်ချက်ထားတဲ့ ဝက်သားအိုးထဲက ဝက်သားတွေ အုပ်ထားရင်းနဲ့ ပျောက်သွားတတ်တယ်။

တစ်ခါတလေ နေ့ခင်းဘက်တွေဆိုရင် လူရိပ်လိုလို ဘာလိုလို အရိပ်တစ်ခု

ဖြတ်သွားတာကို ကိုအေးမောင်တို့လင်မယား သတိထားမိလာကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ မသိသလိုပဲ နေလိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုအေးမောင်တို့ လင်မယား အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတဲ့နေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

"အူး... အူး... ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ခွေးအူသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုအေးမောင်တစ်ယောက် နိုးလာတယ်။

ထို့နောက် ပြန်အိပ်၍ မရတာကြောင့် အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ထိုင်ရန် တံခါးကို ဖွင့်တဲ့အခါ....

"ဟာ" မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုအေးမောင်တစ်ယောက် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားတယ်။ သူထိုင်နေကျကွပ်ပျစ်နေရာမှာ လူ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် နောက်ကျောပေးပြီး ထိုင်နေ တာ တွေ့ရတယ်။

အကောင်ကြီးက အတော်ကြီးတယ် အရပ်က ဂျပေလောက်ရှိပြီး တစ် ကိုယ်လုံးကို အမွေးအမှင်တွေက ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။

ကိုအေးမောင်လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဘေးနားတိုးသွားပြီး....

"ဟေ့လူ ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ"

ကိုအေးမောင်ရဲ့စကားကြောင့် ထိုင်နေတဲ့ အကောင်ကြီးရဲ့ခေါင်းက အနောက်ကို ဇက်လှည့်သလို လည်လာပြီး ကိုအေးမောင်ကို ပြုံးပြလိုက် တယ်။ ထိုအကောင်းကြီးရဲ့မျက်နှာက ပြည်တွေနဲ့ပုပ်ပွနေပြီး အစွယ်တွေက လည်း ငေါထွက်နေကာ မျက်လုံးတွေက ရေနွေးခွက်လောက်ရှိပြီး နီရဲပြူး ကျယ်နေတယ်။

ကိုအေးမောင်က ထိုအကောင်ကြီး မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ကြောက်လန့်ကာ အသက်နက်ကြီးနဲ့ အော်ပါတော့တယ်။

"အား... သရဲ... ကယ်ကြပါဦး"

"ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား..."

ထိုအကောင်ကြီးက အားရပါးရရယ်နေပေမဲ့ ကိုအေးမောင်ကတော့ အကြောက်လွန်ကာ မျက်ဖြူစိုက်ပြီး သတိလစ်သွားတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ရွာထဲမှာ ကျွက်စီကျက်စီနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အတင်း ပြောနေကြတဲ့အသံများ ဆူညံနေတယ်။

မဂျမ်းပုံတို့အိမ်မှာကတော့ လူတွေစုဝေးနေကြပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ခဏနေတော့ မအေးမုံခြံထဲကို အဝတ်အဖြူရောင်ဝတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ လူတွေကလည်း အဲဒီဆရာကိုတွေ့တော့ အိမ်အပေါက်ဝကို လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြတယ်။

အိမ်ထဲက မြင်ကွင်းကတော့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ မျက်ဖြူ လန်ပြီးငြိမ်သက်နေတဲ့ ကိုအေးမောင်ရဲ့ဘေးမှာ ငိုယိုနေတဲ့မဂျမ်းပုံကို တွေ့ရတယ်။ ထိုဆရာကို ငိုနေတဲ့မဂျမ်းပုံကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး ခေါင်းရင်းက အသင့်ပြင်ထားတဲ့ နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားစင်ဘက်ကို လှည့်ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုး၍ ဂါထာများကို မန်းမှုတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဘုရားသောက်တော်ရေကို စွန့်ပြီး မန်းလိုက်တယ်။

ထို့နောက် မန်းထားတဲ့ရေကို လူနာကိုယ်ပေါ်ကို တောက်လိုက်ကာ နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြီး....

"ဤ လူနာကို ဒုက္ခပေးတဲ့ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို ငါ့အရှေ့ရောက်စမ်း မလာဘဲ အာခံနေပါက ဆိုင်ရာက ဆွဲခေါ်ခဲ့"

ထိုဆရာ အမိန့်ပြန်ပြီးတော့ ခဏလောက်ကြာတော့ လူနာက ဆတ်ခနဲ

ထထိုင်လာတယ်။

"ဟာ"

"ဟင်"

မဂျမ်းပုံ အပါအဝင်ကြည့်နေတဲ့ လူတွေအကုန်လုံး အာမေဇိုတ်အသံတွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

"ရောက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များပါလဲ"

"မင်းမေးတိုင်း ဖြေရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ"

"အောင်မာ အကောင်းမေးနေတာ မဖြေဘူး နာချင်ပြီထင်တယ် ဟဲ့ ကြိမ် ပိုင်ရိုက်စမ်း"

ဆရာက အဲဒီလို အမိန့်ပေးလိုက်တော့ လူနာက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရိုက်သလို နာကျင်စွာနဲ့အော်ပြီး...

"ခွေးမသား ငါ့အသား နာတယ်ကွ" လူနာ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆရာရဲ့ရင်ဝ ကို ခြေထောက်နဲ့ ှဆောင့်ကန်လိုက်တယ်။

ဆရာလည်း ကန်ချက်ကြောင့် အနောက်ကို သုံးပေလောက် လွင့်ထွက် သွားတယ်။
